Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 460. Leonis Pap. Annus 21. Leonis 4. Maioriani 4. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

duit corruptelæ, cum prætextu magis fructuoſæ pœnitentiæ, confeſſionem peccatorum, quæ ſolita erat eſſe ſecreta, quidam in publicam conuertebant: quem prauum vſum S. Leo remouit, iubens omninò fieri eam ex more ſecretam. Eſt autem huiuſmodi ipſius de confeſſione publica tollenda decretum:

XX. SECRETAM NON PVBLICAM CONFESSIONEM ESSE DEBERE.

Illam etiam contra Apoſtolicam regulam præſumptionem, quam nuper cognoui à quibuſdam illicitâ vſurpatione committi, modis omnibus conſtituimus ſubmoueri (de pœnitentia videlicet, quæ à Fidelibus poſtulatur) ne de ſingulorum peccatorum genere libellis ſcripta profeſſio publicè recitetur, cùm reatus conſcientiarum ſufficiat ſolis ſacerdotibus indicare confeſſione ſecretâ. Quamuis enim plenitudo fidei videatur eſſe laudabilis, quæ propter Dei timorem apud homines erubeſcere non veretur; tamen quia non omnium huiuſmodi ſunt peccata, vt ea, qui pœnitentiam poſcunt, non timeant publicare; remoueatur tam improbabilis conſuetudo, ne multi à pœnitentiæ remedijs arceantur, dum aut erubeſcunt, aut metuunt inimicis ſuis ſua facta reſerare, quibus poſſunt legum conſtitutione percelli. Sufficit enim illa confeſſio, quæ primùm Deo offertur, tum etiam ſacerdoti, qui pro delictis pœnitentium precator accedit. Tunc enim demùm plures ad pœnitentiam poterunt prouocari, ſi populi auribus non publicetur conſcientia confitentis. hæc ipſe: qui dum ait, contra Apoſtolicam regulam iſta præſumi, planè inſinuat ex Apoſtolica traditione probatam haberi in Eccleſia ſecretam peccatorum confeſſionem. At de his ſuperiùs actum eſt pluribus. Iam transeamus ad anni ſequentis res geſtas.

IESV CHRISTI
Annus 460.

LEONIS PAP. Annus 21. | LEONIS 4. MAIORIANI 4. IMPP.

I. SEXAGESIMVS ſuprà quadringenteſimum voluitur annus Domini, notatus Magni & Apollonij Conſulatu. Eſt mentio Magni Conſulis apud Gennadium, vbi agit de Fauſto, atque ait [a]: *Scripſit poſteà ad Felicem Præfectum Prætorij & Patriciæ dignitatis virum, filium Magni Conſulis iam religioſum, epiſtolam ad timorem Domini hortatoriam,* hæc ipſe: at de Felice inferiùs.

a Gennad. de ſcript. Eccl. c. 85.

II. LEO IMP. EXPELLIT TIMOTHEVM ALEXAN.

Huius anni exordio Leo Auguſtus impulſus Synodicis decretis Concilij ad finem anni ſuperioris Conſtantinopoli (vt vidimus) celebrati, iam peractis Encænijs, iuſſit inuaſorem Eccleſiæ Alexandrinæ Timotheum inde eijci, dato ad hoc certo reſcripto ad ducem Auguſtalem, qui curaret exactè negotium. Sed quæ de his habet Liberatus Diaconus, hîc reddamus, ait enim [b]: *Scripſit Imperator Leo duci Alexandriæ Stylæ, vt pelleret quidem ab Epiſcopatu omnibus modis Timotheum, inthronizaret autem alium decreto populi, qui Synodum vindicaret. Iuſſione ſuſceptâ Dux Styla fecit quæ fuerant imperata. In exilio relegatur Timotheus Ælurus Cherſonæ arctâ cuſtodiâ, & cum eo Petrus hæreticus; & pro Proterio Timotheus cognomento Solofaciolus, ſiue Albus, Epiſcopus conſtituitur.* hæc Liberatus. Quæ quidem primùm omnium (quod ad tempus ſpectat) hoc anno & non ante facta eſſe (vt habet Cedrenus [c] anno ſuperiori) vt affirmemus, monent literæ S. Leonis Romani Pontificis ad Leonem Imperatorē hoc anno datæ decimoquinto Kalendas Iulias, quibus vt de recenti facto gratias agit de expulſo inuaſore Timotheo; cùm necdum creatus eius ſucceſſor eſſet Solofaciolus: vt planè appareat hoc eodem anno eiectum fuiſſe Timotheum, & non antè.

b Liberat. in Breu. c. 15.

c Cedren. in Comp. an 3. Leonis.

III. DE TIMOTHEO INVASORE SEDIS ALEX. SIMVLATE AGENTE.

Sed in eo corrigendus eſt Liberatus, dum ait, eum ſtatim relegatum eſſe Cherſonam, vel quod ſcribit Cedrenus, miſſum in Paphlagoniam primùm; deinde verò relegatum in Cherſoneſſum, vel (vt alij habent) in Oaſim. Nam conſtat eiuſdem ſancti Leonis Romani Pontificis litteris dictâ die hoc anno ad Gennadium datis, eundem Timotheum permiſſum fuiſſe venire Conſtantinopolim ſub ſpecie quadam abdicandæ hæreſis, & recipiēdi Chalcedonenſis Concilij: iſtâ enim ſpecioſâ larvâ ſeſe impius per ſuos, quos penes Imperatorem Cōſtantinopoli habebat, intrudere in eam vrbem conatus eſt, re verâ tamen, vt editâ profeſſione Catholicâ, reſtitueretur in Alexandrinam Eccleſiam. De his autem cùm tam Gennadius Conſtantinopolitanus Epiſcopus, quàm etiam ibi adhuc agētes Apoſtolicæ ſedis legati Domitianus & Geminianus Epiſcopi reddidiſſent certiorem ſanctum Leonem, ipſe mox ad eumdem Gennadium iſta reſcripſit [d]:

d Leo. ep. 100.

IV. S. LEO ADMONET DE TIMOTHEO GENNADIVM.

Dilectionis tuæ literis & fratrum Coepiſcoporumq; noſtrorum Domitiani & Geminiani ſermone agnoui, Timotheum, poſtquàm Eccleſiâ Alexandrinæ ciuitatis expulſus eſt, Conſtantinopolim (nonnullis hoc fidei aduerſarijs agentibus) venire permiſſum: vt (quantum datur intelligi) quia vniuerſorum Domini ſacerdotum ſententijs coarctatus, inuitus ſaltem ad Catholicum ſe dogma conuertat; vt (tanquam propter hanc tantummodò culpam videatur eiectus) hæreticæ peruerſitatis errore damnato, doctrinæ Apoſtolicæ, vt ad Alexandrinam redeat Eccleſiam, acquieſcat: cùm illi, etiam ſi Catholicus probaretur, hoc vehementer obſiſtat, quòd viuente Epiſcopo, tantæ ſedis inuaſor, & auctor apparuit inauditæ crudelitatis admiſſæ.

V. DE PELLENDO TIMOTH. ET CREANDO NOVO EPISC. ALEXAND. LEO AGIT.

Et ideo dilectio tua, ſolicitudine, quâ claret, eniti & elaborare debebit, ne cùm tam nefario homine ſermo aliquis priuatim vel publicè miſceatur: neve ſub ſpecie correctionis eius, quorumdam conniuentiæ præbeatur occaſio: neve redeundi integram capiat libertatem, de quo iam edictis ſuis Princeps Chriſtianiſſimus iudicauit. Omni igitur labore & circumſpectione peruigili vnitati Eccleſiaſticæ profuturum, enitere, frater cariſſime, vt ſpes ſuffragatoribus ipſius adimatur, & Alexandrinis ex clero ſuo Catholicus Epiſcopus, ſecundum morem veterem per Orthodoxos Epiſcopos conſecretur. Quia parricida ille non aliter à ſuis defenſoribus deſeretur, niſi Alexandrina Eccleſia, quæ Patrum honore & ſua reſtituenda eſt libertati, rectorem ſanandis omnibus, quæ male geſta ſunt probatiſſimū fuerit conſecuta. Datum XV. Kalendas Iulias, Magno & Apollonio Conſulibus, per Philoxenum Agentem in rebus. hæc S. Leo: ex quibus in primis erroris redarguas, qui dixerunt Timotheum relegatum fuiſſe, arctaque cuſtodiâ, ne effugeret, cuſtoditum. Eadem quoq; die, de ſubrogando in locum Timothei alium Epiſcopum, ita ſcripſit ad Leonem Imperatorem [e]:

e Leo. ep. 99.

VI. LEO PAPA AD LEONEM IMP.

Si glorioſum pietatis veſtræ in fidei defenſione propoſitum tantâ proſequi laude cupiamus, quantâ rerum ipſarum magnitudo depoſcit, inueniremur impares in actione gratiarum, ſi noſtri tantùm oris anguſtijs vniuerſalis Eccleſiæ gaudia celebremus. Sed dignius illius remuneratio veſtris actibus meritiſq; ſeruabitur, in cuius cauſa & ſpeciali excellitis animo, & optato triumphatis euentu gloriæ. Sciat igitur clementia veſtra, omnes Eccleſias Dei cum laude exultare pariter & lætari, quod ab Alexandrina Eccleſia iugo improbus parricida depulſus eſt; & populus Dei, cui prædo nefarius incubabat, in antiquam fidei libertatem redactus, poteſt iam in ſalutis viam fidelium ſacerdotum prædicatione reuocari, cùm videat omne ſeminarium venenorum cum ipſo auctore proſectum. Nunc ergo quia hoc conſtanti propoſito & magna mente peregiſtis; conſummato operi fidei illud adiungite, vt de Catholico illius ciuitatis Præſule, quod Deo placeat, decernatis, qui nulla damnatæ toties impietatis ſit infectus aſpergine: ne fortaſſè tectum vulnus ſub ſpecie obductæ cicatricis recreſcat, & plebi Chriſtianæ, quæ, vobis agentibus, apertè ab hæreticorum peruerſitate liberata eſt, ab talibus iterum obnoxia ſit venenis.

VII. EXCLVDENDVS TIMOTH. A SPERANDA SEDIS.

Vides autem, venerabilis Imperator, & euidenter agnoſcis, quòd in perſona, de cuius abſciſſione agitur, non ſola eſt fidei integritas intuenda: quæ etiam ſi vllis correctionibus profeſſionibuſq; purgari & in integrum valeret qualibet conditione reſtitui, nequaquam tamen quæ ſceleſtè cruenteq; commiſſa ſunt, poſſunt probabilium verborum proteſtationibus aboleri: quia in Pontifice de hoc (maximè tamen tantæ Eccleſiæ ſacerdote) non ſufficit ſonus linguæ & ſermo labiorum: & nihil prodeſt, ſi Deus voce prædicatur, & mens impietate conuincitur. De talibus etiam per Apoſtolum ſanctus Spiritus loquitur [f]: Habentes ſpeciem pietatis, virtutem autem eius abnegantes. Et iterum alibi [g]: Deum profitentur ſe ſcire, factis autem negant. Vnde cùm in omni Eccleſiæ membro & integra fidei veritas & bonorum operum plenitudo quæratur: quanto magis in ſummo Pontifice debent vtraque præcellere, quia alterum ſine altero non poteſt cum Chriſti corpore compaginari? Nec neceſſe eſt nunc omnia, quæ Timotheum execrabilem faciunt, euoluere; cùm

f 2. Tim. 3.
g Tit. 1.

copioſè atq; manifeſtè in totius mundi notitiam, quæ per ipſum ac propter ipſum ſunt geſta, proceſſerint; & ſi quid ab incompoſito vulgo contra iuſtitiam perpetratum eſt, in huius omnia verticem confluant, cuius deſiderijs manus furentium ſeruierunt. Vnde ſi etiam in profeſſione fidei nihil hic negligat, nihil fallat: aptiſſimum gloriæ veſtræ eſt, ab hoc appetitu illum prorſus excludere: quia in tantæ vrbis Antiſtite vniuerſa Eccleſiæ membra decet ſanctâ exultatione gaudere, vt vera pax Domini non ſolùm prædicatione fidei, ſed etiam morum clarificetur exemplo. Datum decimoquinto Kalendarum Iuliarum, Magno & Apollonio Coſſ. per Philoxenum Agentem in rebus.

VIII. TIMOTHEVS ÆLVRVS RELEGATVR.

Hæc cùm accepiſſet Imperator, obſequens Romano Pontifici, & Timotheum relegari præcepit, & ſucceſſorē Proterij à clero Alexandrino eligi, & ab Ægyptijs Epiſcopis, more priſtino ordinari. Ad hoc quidem tempus, quæ de relegatione Timothei & electione ſucceſſoris Epiſcopi Alexandrini à Liberato Diacono vel alijs dicta ſunt, referri debent. Porrò de ſucceſſore Proterij, item Timotheo nominato, hæc idem auctor habet[a]: *Hic quidem Timotheus Catholicorum Epiſcopus vixit ſine ſeditione. Quieuit enim Alexandrina Eccleſia toto tempore Leonis & Zenonis, donec Baſiliſcus arripuit tyrannidem, &c.* Quæ autem poſt hæc renouatæ ſunt turbæ, ſuo loco dicemus.

a Liberat. Diac. in Breu. c. 15.

TIMOTH. EPISC. ALEXAND.

IX. DE LEGATIONE MISSA AB ALEXANDRIA ROMAM.

Ordinatus itaque Orthodoxus Epiſcopus Eccleſiæ Alexandrinæ Timotheus, ſtatim more maiorum, de ſua ordinatione vnà cum Catholicæ fidei profeſſione literas dedit ad ſanctum Leonem Romanum Pontificem; miſſis ad hoc legatis Daniele presbytero atque Timotheo Diacono: præſtiterunt id ipſum eiuſdem Alexandrinæ Eccleſiæ clerus, necnon Ægypti Epiſcopi Orthodoxi, qui Timothei ordinatione interfuerunt: ad quos ſingulos perbreues extant redditæ ab eodem Leone epiſtolæ, atq; in primis ad Timotheum recens creatum Epiſcopum ita conſcriptæ[b]:

b Leo ep. 101.

X. EPIST. S. LEONIS AD TIMOTHEVM EPISC. ALEXAND.

Euidenter apparet ſub Apoſtolicæ ſplendore ſententiæ[c], quoniam diligentibus Deum omnia cooperãtur in bonum; & diuinæ diſpenſatione pietatis, vbi excipiuntur aduerſa, ijs donantur & proſpera: quod Alexandrinæ Eccleſiæ experimenta demonſtrant, in qua multos ſibi patientiæ theſauros humilitas, modeſtia, & tolerantia congregauit: quia[d] iuxta eſt Dominus ijs qui tribulato ſunt corde, & humiles ſpiritu ſaluabit: glorificatâ in omnibus inclyti Principis fide, per quem dextera Domini fecit virtutem, ne in thronum beatorum Patrum Antichriſti diutiùs ſederet opprobriũ, cuius impietas nemini magis quàm ſibi nocuit: quia etſi aliquos ad ſocietatem facinoris impulit, ſe tantùm denique inexpiabiliter cruentauit. Vnde de eo, quod inſtinctu fidei in fraternitatem tuam, cleri, & plebis, atq; omnium Fidelium egit electio, vniuerſam mecum Eccleſiam Domini gaudere reſcribo; vtq; hoc benignitas diuinæ pietatis multiplicatâ gratiâ confirmet, exopto: ita vt ſuper omnia tuâ deuotione famulante, vt etiam eos, qui veritati aliquatenus reſtiterunt, reconciliandos Deo per Eccleſiæ preces inſtanter acquiras, & ſacramento Catholicæ fidei, cuius ſoliditas nullam diuiſionem recipit, ſolicitus rector adiungas; illum imitatus verum piumque paſtorem, qui animam ſuam[e] poſuit pro ouibus ſuis, & errantem[f] vnam ouem non flagellis coërcuit, ſed ad ouile proprium ſuis humeris reportauit.

c Rom. 8.

d Pſal. 33.

e Ioan. 10.

f Luc. 15.

XI. DE REDVCENDIS LAPSIS.

Agat ergo dilectio tua, frater cariſſime, ne vel Neſtoriani dogmatis, vel Eutychiani erroris vllum in Dei populo poſſit veſtigium reperiri. Quia[g] nemo poteſt fundamentum ponere præter id, quod poſitum eſt, quod eſt Chriſtus Ieſus: qui vniuerſum mundum non reconciliaret Deo Patri, niſi per fidei regenerationem omnes in noſtræ carnis veritate ſuſciperet. Cùm ergo ſcribendi opportunitates quibus fraternitas tua vtatur, extiterint: ſicut neceſſariò & ex more feciſti, vt per filios noſtros Danielem presbyterum & Timotheum diaconum ordinationis tuæ ad nos ſcripta dirigeres, ita omni tempore in hoc officio perſeueres, vt de prouenientibus pacis ſæpè (quantum fieri poteſt) ſolicitudini noſtræ mittantur indicia; vt per alterna colloquia ſentiamus, quia charitas Dei diffuſa eſt in cordibus noſtris per Spiritum ſanctum, qui datus eſt nobis. Datum decimoquinto Kalendas Septembris, Magno & Apollonio Coſſ. hæc ad Timotheum S. Leo.

g 1. Cor. 3.

XII. Ad Epiſcopos etiam eius ordinatores eâdem die idem Pontifex Leo ſcripſit epiſtolam. Portauerant hi pondus diei & æſtus, & perſecutionis tēpore aduerſus Timotheũ ſedis illius inuaſorem infracti ſteterant & inconcuſſi. Horum igitur cùm S. Leo literas de Catholico ordinato Antiſtite accepiſſet, eiſdem adgratulans, iſtas reddidit[h]:

h Leo ep. 103.

Leo Epiſcopus Theophilo, Ioanni, Athanaſio, Abrahæ, Danieli, Ioanni, Paphnutio, Marſeo, Panuluio, & Petro Epiſcopis Aegyptijs.*

EPISTOLA LEONIS PAPÆ AD EPISC. AEGYPTI.

** Ioane.*

Literis fraternitatis veſtræ, quas ad me filij noſtri Daniel presbyter, & Timotheus diaconus detulerunt, cognouiſſe me gaudeo, quod glorioſi & venerandi Principis fides Propheticis & Euangelicis vnita doctrinis ad ſanctos & Deo placitos diſpoſitionum ſuarum deuenit effectus, vt cruentiſſimo Alexandrinæ Eccleſiæ peruaſore deiecto, & in longinquiora tranſlato, dignum ſuâ gubernatione rectorem totius ciuitatis mereretur electio, ad cuius vos conſecrationem nullus ambitus traheret, nulla ſeditio impelleret, nulla iniquitas incitaret: ſed in medio conſtituta meritorum ſanctitate, eum cunctis nõ dubitaret præponere, quem ſibi vniuerſitas cuperet præſidere. Vnde redditâ populis Chriſtianis Dei pace gaudentes, commendamus vobis inuicem veſtri operis dignitatem; vt religioſè per omnia ordinatus Antiſtes fraterno ſe viuere experiatur aſſenſu, & ad abolenda ſcandala, quæ error hæreticus excitauerat, cooperatione veſtrâ audeat adiuuari.

XIII. SALVBRES ADMONITIONES.

Excluſo enim, qui imitator diaboli fuit, & in veritate non ſtetit, malè vtens ſpecie peruerſi honoris & nominis; congruit & Alexandrinæ Eccleſiæ eum veneretur & diligat, quem & probitate morum & integritate Catholicæ fidei dignum tanto ſacerdotio comprobauit. Cui mutuæ charitatis plenum animi noſtri præbemus affectum, cohortantes, fratres cariſſimi, & fiducialiter exigentes, vt in prædicatione verbi, in eruditione præcepti, illam formam cuſtodiatis charitatis, ſine qua nulla poſſunt prodeſſe virtutes. Quod autem fratri & Coëpiſcopo noſtro Timotheo de reuocandis ijs, qui à veritatis itinere deuiantes, inconſultiùs ſe ferociùsq; geſſerunt, ſcriptum eſſe cognoſcitis; dilectio quoque veſtra ad curam ſuam intelligat pertinere: vt quia latè ſeſe peſtilens illa ægritudo diffudit, vbiq; omnibus eadem adhibeatur medicina vulneribus; vt per diligentiam paſtoralem in cunctis Eccleſijs Domini ouile reparetur, & per ſolicitudinem charitatis atque doctrinæ omnes Chriſti oues vnum ſentiant habere paſtorem. Data decimoquinto Kalend. Septembr. Magno & Apollonio Conſſ.

XIV. DE MODESTIA ET CHARITATE ORTHODOXORVM.

Vidiſti ne, lector, quales eſſe ſoleant Orthodoxi vincētes? non efferri ſuperbiâ, nec ad vindictam acceptarum iniuriarum impelli, ſed omnia in eos, qui ſuperati ſunt, emolumenta conuertere: vt planè appareat, nō contra impios, ſed contra impietatem potiùs bellum geſſiſſe, imò & pro ipſorum ſalute dimicâſſe, cùm omni abolitâ iniuriarũ memoriâ, memores tantùm ſunt, quibus valeant modis omnibus illis ſubuenire atque prodeſſe: Ita planè filij pacis, quos non odium & vindicta, ſed charitas & benignitas mouet ad bellum: Vt vel ex hac ſaltem parte valeas pios ab impijs atq; ab hæreticis Orthodoxos diſcriminare; cũ innumeris exemplis, Eccleſię præſertim Alexandrinæ, videas illos rerum poteſtatem ſemel nactos, ſtatim furentes in Orthodoxos inſurgere, arma ſumere, & in eos excitare alios vndiq; hoſtes, ſacra diſpergere, cruentare manus, & (quod latronũ ac furum eſt) mactare gregem & perdere. Sed gratulantem adhuc ſanctum Leonē clero Alexandrino de noui veri paſtoris electione audiamus, vt qui eius lugubres in afflictionibus querelas mœrentes audiuimus; adgaudentes pariter, tantæ lætitiæ comparticipes ſimus: his enim verbis per litteras eos alloquitur[i]:

i Leo epiſt. 102.

XV. LEO PAPA AD CLERVM ALEXAND.

Gaudeo exultanter in Domino de pijſſimo, quem inter vos habetis, affectu, dũ (ſicut ſcripta veſtra manifeſtant) & paſtor gregem & grex oſtenditur amare paſtorem. Solliciti ergo inuicem (ſicut Apoſtolus[k] ait) ſeruare vnitatem ſpiritûs in vinculo pacis, properate ad fructum veſtræ peruenire patientiæ. Quid enim dignius aut velle poteſtis aut agere, quàm vt auxiliante Dei gratiâ, glorioſiſſimi Principis fide ad profectum ſolidiſſimæ pacis vtamini, remotâ procul ea beſtiâ, quæ vineam plantationis Dominicæ (ſicut Pſalmus Propheticus[l] canit) ſingulari feritate vaſtabat? Quia ergo in ouili Dominico nec ferarum iam inſidiæ, nec latronum timentur incurſus: redeat vniuerſitas veſtra in concordiam & magiſterio ſpiritûs ſancti illa in omnibus vnitas expetatur, propter quam dicit Apoſtolus[m], Non quærens quod mihi vtile eſt, ſed quod multis, vt ſalui fiant. Id ipſum dicant & ſentiant omnes: nulla ſint ſenſuum diſputationumq; certamina.

k Epheſ. 4.

l Pſal. 79.

m 1. Cor. 10.

XVI. *Quod vſque ad Catholicos præſules in Alexandrina Eccleſia diſci-*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SALVBERRIS ADMONITIO

diſcipuli veritatis didicerunt atq; docuerunt, eadem à cunctis Fidelibus confeſſione promatur: quia varietatem veritas (quæ eſt ſimplex atq; vna) non recipit. Si quos autem cuiuslibet ordinis Chriſtianos impia hæreticorum conturbauère mendacia, ad ſatisfactionis remedia prouocate, & in ſpiritu manſuetudinis cum benignitate corripite: quia (ſicut ait beatus Apoſtolus Petrus[a]) non tardat Dominus promiſſum, ſed patienter agit propter nos nolens aliquos perire, ſed omnes ad pœnitentiam conuerti. Agendum ergo eſt, ne difficultas veniæ curationem faciat tardiorem. Data decimoquinto Kalend. Septemb. Magno & Apollonio Coſſ. hæc S. Leo: eſt hæc nouiſſima earum, quæ extant, ipſius epiſtolarum: contigit enim ipſum anno ſequenti hâc vita defungi: quem his Dominus præuenit benedictionibus dulcedinis, vt antequam ex hac vita migraret, in priſtinum ſtatum reſtitutam videret Eccleſiam Alexandrinam, pro cuius ſalute atque concordia diutiùs tantoperè laborârat.

a 2. Petr. 3.

XVII. Hoc ipſo anno[b], quarto nempe Leonis Imperatoris, magnus Simeon ille Stylita, Orbis miraculum, ex hac vita migrauit. hoc quidem nomine Theodoretus eum honorat, vbi ait: *Simeonem illum inſignem, magnum illud Orbis terrarum miraculum, ſciunt quidem omnes, qui parent Romano Imperio, nôrunt autem Perſæ quoq; & Indi & Æthiopes, quinetiam ad Scythas atq; Nomadas fama peruadens eius in laboribus ſubeundis diligentiam docuit & philoſophiam.* ſed inferiùs addit eundem notum fuiſſe Occidentalibus & Borealibus omnibus, Britannis, Gallis & Hiſpanis. Quod verò ad eius ætatem longæuam pertinet: ipſum vltra centeſimum annum ætatem propagâſſe, inde facilè colliges, quòd iam columnam aſcenderat viuente Meletio Epiſcopo Antiocheno, qui mortuus eſt anno Domini trecenteſimo octogeſimoprimo: à quo tempore vſque in hanc diem numerare licet annos octoginta vno minùs. Verùm cùm eum iuſſit Meletius, haud putamus minorem fuiſſe annis triginta. Porrò qui ipſius adhuc viuentis aliqua ſcripſit, proſecuturus poſt eius obitum reliqua, Theodoretus, accidit, vt præmoreretur ipſe, relicto Simeone ſuperſtite; vnde & factum eſt, vt maxima tanti viri rerum geſtarum pars remanſerit obuoluta ſilentio: etenim nondum exegerat in columna annos duodetriginta, cùm Theodoretus eius res geſtas conſcripſit, cùm tamen conſtet plus quàm octoginta annos eundem incoluiſſe columnam.

b Cedr. in Comp. an. 4 Leon.

OBITVS SIMEONIS STYLITÆ

XVIII. Hunc velut ſupra eminentem thronum in media Syria extulit Deus hoc deploratiſſimo ſæculo perſpicuum cunctis doctorem Orbis, vt omnes addiſcerent in tot tantiſq; tenebroſis anfractibus hæreſum, illam verè eſſe Catholicam fidem, quam humanus Angelus illis credendam inſinuaret, crebriſque miraculis confirmaret: Ita planè conſulendum fuit vel imperitis, ſimplicibuſque, vel reliquis omnibus, qui ſacra Concilia recipienda renuerent, & ſanctorum Patrum decreta & Eccleſiæ traditiones negligerent; vt fuit Eudocia Auguſta, quæ in hæreſim Eutychianam prolapſa, per Simeonem hunc ſalutem inuenit; & alij plurimi eiuſdem erroris vel aliarum hæreſum ſectatores, perſuaſi omnes, haud falſam poſſe docere fidem, cuius dictis omnipotens ipſe Deus iugi miraculorum operatione ſubſcriberet: vt meritò tum ad ſui ipſius, tum aliorum ſalutem, eundem Simeonem, quid de fide ſentiret, Leo Imperator (vt vidimus) conſuluerit.

SIMEON ORBIS CONCIONATOR.

XIX. Iure igitur Chriſtianus Orbis, qui viuentis (vt dictum eſt) coluit nomen, & eſt veneratus imagines, memoriam defuncti maioribus eſt proſecutus honoribus, annis ſingulis eius diem natalē celebrãdum inſtituens, ſiue diem tranſlationis, cùm videlicet venerandum ipſius corpus paulò poſt obitum Conſtantinopolim tranſlatum fuit, ita eodem præcipiente Leone Imperatore maximè pio: qui & indignè quidem in eius honorem nobilem ibi erexit Eccleſiam, vt in Actis Danielis Stylitæ narratur[c]. Hunc tandem accepit magnus Simeon poſt mortem honorem: quem viuentem ab Imperatore Marciano ſæpè priuato habitu conuentum, Suidas tradit: literis verò pios omnes Imperatores eum frequentaſſe & coluiſſe, quæ dicta ſunt ſuperiùs, ſatis docent. Cæterùm ſolemnem pompam exhibitam à cœlitibus ipſâ die, quâ triumphans cœlum conſcendit, non vnus Daniel, longè licèt abſens, agnouit, ſed & celeberrimus ille Auxentius[d], de quo plura ſuperiùs narrata ſunt, cùm eſſet in Bithynia, intellexit, vt eorundem Acta ſignificant.

c Apud Sur. die 11. Decembr.

d Apud Sur. die 14. Febr.

XX. At ſicut Elias Eliſæum Spiritûs reliquit hæredem & virtutum imitatorem; ita Simeon Danielem monachum, quem prædictionibus & diuinis viſionibus ad eiuſmodi angelicum arripiendum vitæ inſtitutum adhortatus eſt, ſibi ſubſtituiſſe viſus eſt ſpiritualis hæreditatis legitimum ſucceſſorem. Paulò enim antè eius obitum idem Daniel inſtar Eliſæi, ſicut ille pallium eſt conſecutus Eliæ, ipſe cucullum Simeonis per Sergium diſcipulũ ad Leonem Imperatorem miſſum, ſed ab illo non acceptum, accipere meruit: ita planè diuino conſilio factum eſt, vtpotè quod Simeonis hæres ſpiritûs & virtutis in editione ſignorum eſſet: Accidit autem id eodem die quo idem Simeon ex hac vita deceſſit: Vbi verò illum Daniel accepit à Sergio, eidem deceſſum Simeonis ſibi reuelatum patefecit; & magnâ fiduciâ, ceu paternam aditurus hæreditatem, conſtructam apud Oſtia Ponti columnam aſcendit; cùm aduerſantem ſibi mox expertus eſt inter alios S. Gennadiũ Conſtantinopolitanum Antiſtitem, rei nouitate perculſum, ſubuerentem quidem, ne inflatus homo ſuperbiâ, æmulatione magni Simeonis impulſus, inde humanam captaret auram, & eâ arte ſibi glorioſam compararet: ſed ſignis diuinitùs editis ſatis tandem perſuaſus eſt, Danielem Dei amicum, non humanâ id tentâſſe præſumptione, ſed Dei conſilio niti, eiuſq; imperio regi, Spiritu agi, & eius ope fulciri. Ita ſanè decuit margaritum probari, quod nimiâ ſuî magnitudine, impoſturæ ſuſpicionem augebat.

DANIEL COLVMNAM ASCENDIT

XXI. Cæterùm etſi hoc anno columnam conſcendit: haud tamen in monaſtica profeſſione tyro dicendus erat, qui eam ab anno duodecimo ſuæ ætatis feliciter fuerat auſpicatus; & iam in ea militia veteranus, Præfectus meruerat eligi monachorum, ſed renuit: Qui igitur iam perfectiſſimo ſtudio omnia expleſſet officia monachorum, recombenti illi in nouiſſimo loco, à Domino dictum eſt: *Amice, aſcende ſuperiùs.* Quæ verò inter Danielem & Imperatorem & Eudoxiam, cùm eiſdem innotuiſſet, tranſacta ſint, dicemus anno ſequenti, quo accidiſſe probãtur. Errare autem qui conſenſum Danielis in columnam ad annum Leonis Imperatoris octauum referunt (vt Cedrenus) Acta ipſius oſtendunt.

XXII. Hoc item anno Eudocia Auguſta Theodoſij Iunioris relicta coniunx, in Palæſtina, vbi à viri obitûs tempore vitam tranſegit, defuncta eſt. De qua iſta apud Nicephorum[e] ex antiquioribus prodita ſunt monumentis: *Poſtremò templum amplitudine & formâ præclarum ex ipſis fundamentis admirando illi & primo diacono ſimul & martyri Stephano, ſtadio vno ab Hieroſolymis, Eudocia erexit: quo in loco à perſecutoribus Domini ſaxis obrutus ille, immarceſſibilem coronam reportâſſe dicitur. In quo templo & ipſa, aliquo poſt tempore cùm ad immortalem migrâſſet vitam, condita eſt, quarto Magni Leonis Imperij anno, cùm planè Deo placitamq; exegiſſet vitam. Defuncta eſt autem ætatis ſuæ ſexageſimo ſeptimo anno: nam viginti annos nata Imperatori Theodoſio coniuncta eſt: & in aula Imperiali & vnà cum Auguſta Pulcheria viginti nouem tranſegit; ipſa ſola abſque Pulcheria Imperium annis ſeptem adminiſtrauit. Porrò Hieroſolymis vndecim tranſegit: ex eo tempore quatuor vixit annos, vniuerſalis Synodi Chalcedonenſis Acta non probans; poſtquam autem Synodi eius decreta rata grataque habuit, alios etiam tranſegit quatuor, & tandem mortua eſt.* hæc Nicephorus. Sed præſtat audire Cyrillum de his, quæ ipſi hoc eodem anno ante eius obitum contigerunt. Dum enim res geſtas ſanctiſſimi viri Euthymij oratione proſequitur, de Eudocia Auguſta poſt alia eiuſmodi inſerit orationem, res ſuæ ætatis, quas conſpexiſſe potuit, poſteris tradens[f]:

EVDOCIÆ AVG OBITVS.

e Niceph. lib. 14. c. 50.

f Apud Sur. 20. Ianuar.

XXIII. *Beata autem Eudocia cùm quamplurima templa Deo ædificâſſet, Gerontochomiaque & Ptochotrophia, quæ ne facilè quidem poſſunt numerari, piè conſtruxiſſet: iuſſit in quodam ex eis templis, quæ erant ab eo ædificata, quod eſt ſacrum Petro Principi Apoſtolorum, ſitum eſt autem è regione Lauræ Euthymij, non diſtans minùs quàm viginti ſtadia, ciſternam valdè profundam ſimul & latam gratiâ alicuius vſus neceſſarij conſtrui. Cùm autem*

EVDOCIA QVID NOVISSIME CVM EVTHYMIO.

aliquando veniſſet ad eam ſpectandam, videt Lauram Euthymij poſitam in media ſolitudine, & quemadmodum cellæ fratrum erant à ſe inuicem ſeiunctæ: & cùm illud Scripturæ apud ſe cogitâſſet [a]: *Quàm pulchri ſunt pedes Iacob, tabernacula Iſraël: & ex eo anima eſſet valdè compuncta: ad eum ſtatim mittit Gabrieliũ, rogans Euthymium, vt ſibi permitteretur ad eũ accedere, & frui illius ſermone atque doctrinâ: & ſimul etiam Lauræ, eiq; dare redditus habebat in animo: cauſa autem erat, vt fratribus daretur ſufficiens rerum neceſſariarum ſuppeditatio. Ille verò eam ſic prius compellat: Cùm tuus deceſſus ſit in foribus: cur ſolicita es ô filia, & diſtraheris circa plurima? Illa ſint tibi ſolùm parata, quæ pertinent ad exceſſum ex hac vita. Noſtri autem ne memineris quantum ad redditus & pecunias; ſed communis Domini memineris, apud quem rogamus vt noſtri potiùs recorderis.*

a Nu. 24.

XXIV. *His illa auditis, his duabus affectionibus bifariam diuiſum habuit animum, admiratione & animi ægritudine: illud quidem magni Euthymij tribuens præſcientiæ, & quemadmodùm quod ipſa animo ſuo agitabat, ille longo ante ſpatio intelligat: hoc autem propterea, quòd ipſa à ſua ſpe excidiſſet. Volebat autem ei pecunias relinquere & redditus, vt diximus: Hinc verò venit ad ſanctam ciuitatem, & cùm Anaſtaſium acceſſiſſet Patriarcham, & ei expoſuiſſet, quæ à diuino audiuiſſet Euthymio, ea fecit quæ illi priori cogitationi reſpondebant, & erant planè fraterna. Et primùm quidem Stephani protomartyris Chriſti templum, quod nondum erat plenè conſtructum, dedicat quintodecimo menſis Ianuarij: deinde cùm ei etiam multum tribuiſſet redditnum, & eius curam dediſſet Gabrielio, neq; alias quoq; neglexit Eccleſias, quæ ab eo ædificatæ fuerant; ſed eas quoq; valdè diligenter obibat, & dedicans, & ſufficientem redditum vnicuiq; tribuens. Cùm quatuor autem menſes iam præteriiſſent poſt dedicationem, ipſa quoq; humana vitâ relictâ, excedit ad Dominum.* hactenùs Cyrillus res Eudociæ proſecutus. Hunc tandem felicem finem conſecuta eſt Eudocia Auguſta; de qua (verè dixerim) planè miraculum contigit, vt fœmina potens in hæreſim lapſa, diuq; in ea verſata, reſipuerit, dénumque ſancto fine clauſerit diem extremum.

IESV CHRISTI
Annus 461.

HILARI PAP. Annus 1. LEONIS 5. SEVERI 1. IMPP.

I. MAIORIANI MORS, ET SEVERI IMPERIUM.

ANNVS Chriſti agitur quadringenteſimus ſexageſimusprimus, Conſulibus Seuerino & Dagalaipho: quo Maiorianus Imperator apud Dertonam Hiſpaniæ ciuitatem fraude Seueri necatur, qui poſt eam tyrannicè inuaſit Imperium. Hæc quidem Marcellinus ſub huius anni Conſulibus, necnon Caſſiodorus, qui item affirmat id factum immiſſione Ricimeri Magiſtri militum Gothi hominis & Ariani, cuius ope idem Seuerus in Imperium eſt exaltatus. Quoto autem die vel menſe hæc acciderint, antiquorum (quod viderim) cũ nullus prodat, haud acquieſcendum putauimus recentiori auctori [b] pro animi ſententia annos, menſes, & dies tum Maioriano, tum Seuero etiam præſcribenti. Nobis autem religio planè ſit, quicquam abſque maiorum auctoritate firmare. Porrò de eius ſepulchro hi extant Ennodij verſus:

b Panu. de Rom. Imp. & in Faſt.

Cùm præſtat grauior buſtum Fortuna petitum
[c] *Contulit exuuijs, Maioriane tuis.*
Nunc indignis pyramidum iam * *proſpice moles,*
Vtilia Principibus, linque ſepulchra pijs.

c vel, tu

II. Sic igitur Maioriano laudatiſſimo Imperatore ſublato, planè concidit Occidentale, quod ei innitebatur Imperium: cuius ruinæ illa certior cauſa præceſſit, quòd Gotho homini & hæretico Ariano Ricimero creato Magiſtro militum, malè creditæ fuêre vires Imperij, vt exitus declarauit: docuit enim ſæpè experimentum, magno dãno hæreticos admiſceri Catholicis; quòd nulla ſit (vt ait Apoſtolus [e]) conuentio lucis ad tenebras.

e 2. Cor. 6

III. S. LEONIS PP. OBITUS. Eodem etiam anno, ſub iiſdem Conſulibus, tertio Idûs Aprilis moritur S. Leo Romanus Pontifex, cùm ſediſſet annos viginti vnum minus diebus triginta duobus. Redarguitur verò erroris Marcellini Chronicon, dum anno ſuperiori Leonis Papæ obitum ponit: Etenim cùm reperiantur ab eo datæ epiſtolę anno qui hunc præcedit, menſe Auguſti; & ſit omnium ſententia, ipſum vita functum menſe Aprilis: certum eſt non ante præſentem annum id contingere potuiſſe. Hic quidem ob excellentem virtutem, doctrinam, & in cura paſtorali vigilantiſſimum ſtudium, à maioribus, Magnus cognomento iure meritoque meruit appellari.

De quo cùm ſint nonnulla antiquis tradita monumentis, quæ nequeãt certis eius ſedis annis adſcribi, hic in eius obitu referemus: atq; in primis quæ de eo habet S. Gregorius Papa in epiſtola ad Conſtantinam Auguſtam his verbis [d]: *Cognoſcat autem tranquilliſſima domina, quia Romanis conſuetudo non eſt, quando Sanctorum reliquias dant, vt quicquam tangere præſumant de corpore, ſed tantummodò in pixide brandeum mittitur, atque ad ſacratiſſima Sanctorum corpora ponitur; quod eleuatum in Eccleſia, quæ eſt dedicanda, cum veneratione reconditur: & tantæ per hoc ibidem virtutes fiunt, ac ſi illuc ſpecialiter eorum corpora deferantur. Vnde contigit, vt beatæ recordationis Leonis Papæ temporibus (ſicuti à maioribus traditur) dum quidam Græci de talibus reliquijs dubitarent: prædictus Pontifex hoc ipſum brandeum allatis forficibus inciderit, & ex ipſa inciſione ſanguis effluxerit.* hæc S. Gregorius. Vnde autem acceperit recens auctor [e], qui rem diuersè ab ipſo Gregorio narrat, non inuenimus. IV.

d Greg. lib. 3. epiſt. 30.

MIRACULUM DE INCISO BRANDEO.

e Sigeb. in Chron. an. 442.

At hic opportunè deſcribamus veterem Eccleſiæ morem ponendi vela vel ſudaria ſupra Apoſtoli Petri ſepulchrum, vt ea reciperent benedictione locupleta. meminit eius Gregorius Turonenſis, qui de ipſa baſilica Vaticana iſta præmittit [f]: *Quatuor ordines columnarum valdè admirabilium numero nonaginta ſex habens. Habet etiam quatuor in altari, quæ ſunt ſimul centum, præter illas quæ Ciborium ſepulchri ſuſtentant. Hoc enim ſepulchrum ſub altari collocatum, valdè rarum* * *habetur. Sed qui orare deſiderat, reſeratis cancellis quibus locus ille ambitur, accedit ſuper ſepulchrum: & ſic feneſtella paruula patefacta, immiſſo introrſum capite, quæ neceſſitas promit, efflagitat. Nec moratur effectus, ſi petitionis tantùm iuſta proferatur oratio. Quòd ſi beata auferre deſiderat pignora, palliolum aliquod momentana* (nempe ſtatera) *penſatum iacit intrinſecùs: deinde vigilans ac ieiunans, deuotiſſimè deprecatur, vt deuotionis ſuæ virtus Apoſtolica ſuffragetur. Mirum dictu, ſi fides hominis præualuerit, à tumulo palliolum eleuatum, ita imbuitur diuinâ virtute, vt multò ampliùs quàm prius penſauerat, ponderaret: & tunc ſcit qui leuauerit, cùm eius gratia ſumpſiſſe quod petijt. Multi enim & claues aureas ad reſerandos cancellos beati ſepulchri faciunt, qui ferentes pro benedictione, priores accipiũt, quibus infirmitates tribulantium medentur. Omnia enim fides integra præſtat. Sunt ibi & columnæ miræ elegantiæ candore niueo, quatuor numero, quæ Ciborium ſepulchri ſuſtinere dicuntur.* hactenùs ille: quæ, vt faciliùs intelligas quæ de S. Leone ex Gregorio Papa ſunt enarrata, hic tibi ſpectanda proponimus. V.

f Greg. Turon. Mirac. lib. 1. 28

DE ECCLESIA ET SEPULCHRO S. PETRI.

* tarum.

Rurſum verò apud Sophronium hæc de eodem Leone ſcripta leguntur [g]: *Cùm deſcendiſſet Abbas Amos Hieroſolymã, & Patriarcha ordinatus eſſet; venerunt omnes monaſteriorum eremi Abbates, vt adorarent eum: inter quos adfui & ego cum Abbate meo. Cœpitq; Patriarcha dicere Patribus: Orate pro me, Patres: magnum enim onus & intolerabile mihi iniunctum eſt, ſacerdotijq; dignitas me terret immodicè; Petri & Pauli ſimilium eſt regere rationales animas. Ego autem infelix & peccator ſum: plus enim quàm cætera timeo ordinationis ſarcinam. Nam inueni ſcriptum, quia beatiſſimus & æqualis Angelis Leo Papa, qui Romanorum Eccleſiæ præfuit, quadraginta dies perſeuerauit ad ſepulchrum Apoſtoli Petri, vigilijs & orationibus inſiſtens, petensq; ab Apoſtolo, vt pro ſe apud Deum intercederet, vt dimitterentur ſibi peccata ſua. Impletis diebus quadraginta, apparuit ei Apoſtolus Petrus dicens ei: Oraui pro te: & dimiſſa ſunt tibi omnia peccata tua, præter quàm impoſitionis manuum. Hoc ſolùm abs te requireretur, ſiue bene, ſiue fortaſſè male egeris.* hæc ibi. VI.

g Prat. ſpir. c. 149.

QUID REVELATUM LEONI SIT VENIA.

Sed quid eſt: Omnia tibi ſunt dimiſſa peccata præter manuum impoſitionem? Num peccata ex parte dimitti poſſunt? minimè gentium, ſi ad culpam referas. Cæterùm quoad pœnam dici debet dimiſſa fuiſſe S. Leoni peccata. Quòd enim facilè ſit in his peccare etiã prudentẽ Epiſco- VII.

QUOMODO DIMISSA FARI PECCATORUM.

pum